

Z Masko sem se prvič srečala že v srednji šoli, ko sem občudujoče listala dvojezično revijo Maska za scenske umetnosti. Pozneje sem, takoj po prevajalski diplomi kot še popolna začetnica, zanje prevedla nekaj člankov na spletni strani in se skoraj vsak teden čudila njihovi napredni, estetski in angažirani gledališki produkciji. Ko se je nekdanji direktor zavoda preimenoval v Janeza Janšo, sem ves čas omenjala to vnebovpijočo ironijo kot nekaj subverzivnega. Najhujša ironija je danes v tem, da je Maska, nekaj nadvse žlahtnega in od vselej progresivnega, intelektualno pronicljivega, avantgardnega in izvrstno vodenega, padla v kremplje prav birokratskih mlinov "unega tadrugega" Janeza Janše. Resnično obžalovanja vredno pa bi bilo, če bi jim bila prisiljena podleči, kajti Maska, kakršno si domišljam poznati, je od nekdanj veliko več kot obrazec na MzK.

Jedrt Maležič